

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 26C/50/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112222261
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Vozárová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2016:2112222261.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Monikou Vozárovou v právnej veci žalobcu: S. Q., narodený XX.X.XXXX, bytom H. XXX/XX, A. C., zastúpený: Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., Hlavná 31, Trnava, proti žalovanému: Športové kluby Blava Jaslovské Bohunice, IČO: 30997895, Nová 340/1, Jaslovské Bohunice, zastúpený: JUDr. Mgr. Michal Mrva, LL.M, PhD., advokát so sídlom Nevädzová 5, Bratislava, o zaplatenie 6.962,40 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 6.962,40 eur s úrokmi z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 6.962,40 eur od 02.11.2012 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 02.11.2012 doručenu súdu dňa 05.11.2012 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanému zaplatiť mu sumu 6.962,40 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 6.962,40 eur od 02.11.2012 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že žalobca dňa 20.08.2008 poskytol žalovanému pôžičku vo výške 210.000,- Sk (6.962,40 eur). Prijatie pôžičky bolo potvrdené pokladníkom žalovaného. Dňa 30.08.2012 požiadaval žalobca žalovaného o vrátenie pôžičky do 15 dní od obdržania predmetnej žiadosti. So zreteľom na uvedené došlo medzi žalobcom a žalovaným k uzavretiu zmluvy o pôžičke podľa § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom splatnosť pôžičky a úroky neboli dohodnuté a preto má žalovaný povinnosť pôžičku vrátiť na požiadanie žalobcu ako veriteľa podľa § 563 Občianskeho zákonníka. Žiadosť o vrátenie pôžičky bola žalovanému doručená dňa 05.09.2012. Žalovaný ale dlžnú sumu v celkovej výške 6.692,40 eur neuhradil. Vzhľadom na to, že žalovaný si svoju povinnosť vrátiť pôžičku riadne a včas nesplnil a predmetný dlh žalobcovi ani čiastočne neuhradil, čím sa dostal do omeškania, žalobca má právo požadovať od žalovaného aj úroky z omeškania v zákonnej výške.

2. Súd žalobe v celom rozsahu vyhovel vydaním platobného rozkazu č. k. 16Ro/166/2012-9 zo dňa 03.12.2012. Proti uvedenému platobnému rozkazu podal žalovaný včas odpor s odôvodnením, čím sa platobný rozkaz zrušil v celom rozsahu.

3. Žalovaný vo svojom odpore proti platobnému rozkazu uviedol, že Správna rada ŠK Blava Jaslovské Bohunice na svojom zasadnutí dňa 11.9.2012 vykonala kontrolu účtovných dokladov za rok 2008 a uzniesla sa podať trestné oznámenie vo veci pozmeňovania účtovných dokladov, falšovania podpisu pokladníka a z dôvodu podozrenia na spreneveru. Zároveň táto skutočnosť bola listom oznámená žalobcovi, S. Q. s tým, že do vyšetrenia prípadu sa nebudem vyjadrovať k žiadnym skutočnostiam týkajúcim sa roku 2008. V dokladoch, ktoré sa nachádzali v priestoroch ŠK Blava nie je žiadna zmluva, ktorá by preukazovala skutočnosť že ŠK Blava bola poskytnutá pôžička a ak bola, tak pán S. Q. bol v

rokoch 2007 - 2011 štatutárom ŠK Blava a mohol si túto vrátiť. ŠK Blava v uvedených rokoch hospodárila s väčším rozpočtom ako teraz. Okresné riaditeľstvo policajného zboru v Trnave, odbor kriminálnej polície A. Žarnova 29, 917 02 uznesením č. ČVS: ORP-1858/OEK-TT-2012 z 11.1.2013 začalo v zmysle § 199 ods. 1 Trestného poriadku trestné stíhanie za zločin porušovanie povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona a prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona, ktorý sa týka roku 2008. Z týchto dôvodov žalovaný nesúhlasí so zaplatením žalovanej sumy ani so zaplatením náhrady trov právneho zastúpenia a ostatných trov konania a navrhuje, aby súd žalobu zamietol.

4. Žalobca vo vyjadrení k námietke premlčania uviedol, že poukazuje na rozsudok NS SR č. 1Cdo/197/2009 s tým, že tento výklad § 563 v spojení s § 657 OZ, ktorý pripúšťa premlčanie pohľadávky ešte pred jej splatnosťou považuje prinajmenšom za značne problematický a nestotožňuje sa s ním. Pre všeobecnú premlčaciu dobu platí, že začína plynúť odo dňa, kedy právo mohlo byť vykonané (uplatnené) po prvýkrát. Týmto dňom je zásadne deň, kedy právo bolo možné odôvodnene vykonať podaním návrhu (žaloby) na súd alebo inak keď sa právo stalo nárokom (actio nata). Actio nata nastáva splatnosťou dlhu, t.j. dňom, kedy mal dlžník po prvýkrát splniť dlh, resp. začať s jeho plnením. Ak nie je splatnosť určená dohodou či stanovená právnym predpisom alebo rozhodnutím orgánu, tak nastáva až prvý deň po tom ako bol dlžník o plnenie požiadaný - dostal sa mu do dispozície jednostranný právny úkon veriteľa. Zákon nijak neobmedzuje veriteľa v čase, kedy môže žiadať splnenie dlhu. Je oprávnený vyzvať dlžníka k plneniu ihneď po vzniku záväzku a dlžník sám môže plniť kedykoľvek i bez výzvy veriteľa a veriteľ je povinný plnenie prijať. Forma výzvy k plneniu nie je predpísaná, môže ísť a písomnú upomienku, ale stačí aj ústny prejav. Za výzvu sa považuje i žaloba, ale v tomto prípade nastáva splatnosť (actio nata) až dňom doručenia žaloby dlžníkovi. Právo veriteľa určiť splatnosť záväzku podľa svojho uváženia by malo byť v zmysle vyššie uvedeného rozsudku majetkovým právom, ktoré je neoddeliteľne spojené s právom na plnenie s tým, že ak nedôjde k uplatneniu práva na určenie splatnosti záväzku v premlčacej dobe, dochádza zároveň aj k premlčaniu práva na plnenie. Spojenie týchto dvoch rozličných práv by v podstate znamenalo, že k začatiu plynutia premlčacej doby na plnenie dochádza vždy pri prvej objektívnej možnosti výkonu práva, t.j. odo dňa kedy veriteľ mohol najskôr o splnenie dlhu požiadať, a nie až od určenia splatnosti dlhu veriteľom. Z uvedeného by vyplynul absurdný záver, že aj v prípade ak veriteľ požiada dlžníka o plnenie dlhu v premlčacej dobe, tak musí svoje právo na plnenie dlhu vykonať v premlčacej dobe, ktorá plynie zhodne s premlčacou dobou na požiadanie o plnenie, t.j. do troch rokov od uzavretia záväzku (pôžičky), inak sa právo na plnenie premlčí. Ak by teda už začala plynúť premlčacia doba na plnenie dlhu, od doby kedy veriteľ mohol o splnenie dlhu požiadať (od uzavretia záväzku), potom by skutočnosť že veriteľ určil splatnosť na základe prejavu svojej vôle, nemala vplyv na plynutie premlčacej doby a táto by uplynula do 3 rokov od uzavretia záväzku. Tento záver je absolútne neprijateľný a bez racionálneho dôvodu stavia veriteľa do nevýhodnejšieho postavenia ako je dlžník. OZ všeobecne, t.j. na neurčitý počet prípadov, stanovuje začiatok plynutia premlčacej doby na moment splatnosti dlhu. V súlade s týmto pravidlom sa nepremilčí právo na plnenie ani v prípade, ak strany záväzku ponechali určenie splatnosti dlhu na vôli dlžníka. Právo veriteľa podľa § 564 OZ obrátiť sa na súd, aby určil splatnosť dlhu, ak je určenie času plnenia (splatnosť) ponechaná na vôli dlžníka samo o sebe nepodlieha premlčaniu, aj napriek faktu, že nie je vylúčené z premlčania podľa § 100 ods. 2 OZ (R 28/1984). Aj o práve obrátiť sa na súd, aby určil splatnosť dlhu, taktiež platí, že prvýkrát mohlo byť objektívne vykonané v okamihu, keď sa veriteľ môže obrátiť na súd, t.j. už v deň uzavretia samotného záväzku. V zmysle uvedeného judikátu však premlčacia doba práva na plnenie začne plynúť až dňom nasledujúcim po uplynutí lehoty splatnosti určenej právoplatným rozhodnutím súdu. Výklad uvedený vo vyššie citovanom rozsudku teda predpokladá, že splatnosť záväzku nastáva priamo zo zákona, čím v podstate robí formuláciu „dlžník je povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal“ uvedenú v § 563 OZ obsolentnú, pretože podľa tohto výkladu uvedenom v rozsudku prakticky splatnosť záväzku nastáva vždy zo zákona „okamihom, kedy veriteľ najskôr mohol o splnenie požiadať“, t.j. nasledujúci deň po uzavretí záväzku, bez ohľadu na skutočnú vôľu veriteľa určiť svojim prejavom vôle splatnosť záväzku. Z rozsudku vyplýva, že nevyhnutný (voľný) prejav vôle (právna skutočnosť) na stanovenie splatnosti záväzku, od ktorého sa odvíja vykonateľnosť práva na vrátenie pôžičky je nahradený určením splatnosti zo zákona, čo je v rozpore s hypotézou „Ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí“, pretože potom táto hypotéza nemôže nikdy nastať a vždy platí ust. § 101 OZ „Pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz“, t.j. čas plnenia je ustanovený právnym predpisom. K začatiu plynutia premlčacej lehoty podľa § 101 OZ uvádzame, že v zmysle hypotézy „premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz“ sa

na začatie plynutia premlčacej lehoty predpokladá „vykonateľnosť“ práva. Pokiaľ nebol dlžník vyzvaný na splnenie dlhu, nie je možné ho nútiť, aby svoj záväzok splnil, t.j. právo na vrátenie pôžičky pred požiadanim o plnenie nie je vykonateľné. Keďže právo nie je vykonateľné tak premlčacia doba podľa § 101 OZ nezačala plynúť, a preto sa právo na vrátenie pôžičky nemohlo vo všeobecnej premlčacej dobe premlčať. Z uvedeného dôvodu by sa na určenie začiatku plynutia premlčacej doby práva na vrátenie pôžičky mohla uplatniť hypotéza podľa § 101 OZ „pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak“ v spojení s ustanovením § 102 OZ „Pri právach, ktoré sa musia najprv uplatniť u fyzickej alebo právnickej osoby začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo takto uplatnilo“, t.j. premlčacia doba by mala začať plynúť až odo dňa, keď sa právo takto (v danom prípade uplatnením u právnickej osoby) uplatnilo. Strany zmluvy o pôžičke pri uzatváraní záväzku prejavili slobodne svoju vôľu (nie z neznalosti zákona) nedohodnúť dobu pôžičky s tým, aby mal veriteľ možnosť zohľadniť dočasnú neschopnosť dlžníka splniť svoj záväzok a ponechali určenie doby splatnosti dlhu výlučne na vôli veriteľa. Ponechanie určenia splatnosti dlhu na vôli veriteľa je prejavom zmluvnej voľnosti strán záväzku. Určenie splatnosti dlhu prejavom vôle veriteľa je vo svojej podstate možné interpretovať ako naviazanie vykonateľnosti práva (na vrátenie pôžičky) na splnenie podmienky (požiadanie o plnenie). V tomto možno vidieť určitú analógiu (v zmysle právnych účinkov, nie v zmysle prameňa subjektívneho práva) ustanovenia § 563 OZ s § 36 ods. 1 OZ „Vznik, zmenu alebo zánik práva či povinnosti možno viazať na splnenie podmienky. Na nemožnú podmienku, na ktorú je zánik práva alebo povinnosti viazaný, sa neprihliada. Neexistuje právny dôvod, aby sa právo na plnenie premlčalo pred tým, než nastala alebo objektívne mohla nastať jeho splatnosť. Pravidlo, ktoré začiatok plynutia premlčacej doby práva na plnenie určuje inak by založilo výnimku, ktorá nie je v súlade s pozitívnym právom ani právnymi zásadami a princípmi, na ktorých stojí celý právny poriadok. Žalobca požiadaval žalovaného o vrátenie pôžičky už pred doručením písomnej výzvy uvedenej v návrhu, a to ústne v decembri 2010, počas zasadnutia Správnej rady žalovaného, kde došlo k prerokovaniu záväzkov žalovaného. Členovia Správnej rady žalovaného však požiadali žalobcu, aby si vrátenie peňazí zatiaľ nevyháňal s tým, že tento záväzok bude uhradený v nasledujúcom období, keď bude mať žalovaný viac voľných peňažných prostriedkov. Žalobca považuje vznesenú námietku premlčania za bezdôvodnú.

5. Žalovaný k vyjadreniu žalobcu uviedol, že žalovaný poukazuje na konštantnú judikatúru NS SR ako aj NS ČR, z ktorej vyplýva, že v oblasti občianskoprávných vzťahov platí, že právo na plnenie či už s určenou alebo neurčenou dobou splatnosti sa premlčuje uplynutím všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty s počiatkom počítaným odo dňa, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Vo všeobecnosti platí, že právo môže byť vykonané akonáhle vznikne možnosť podať na jeho základe žalobu (actio nata). Tento okamih nastáva splatnosťou dlhu, t. j. dňom, kedy mal dlžník povinnosť prvý raz splniť dlh. Tento deň je potom počiatkom behu premlčacej lehoty podľa §101 OZ. Už v staršej odbornej literatúre bol zastavaný názor, že ak veriteľ môže vyvolať splatnosť dlhu (môže požiadať dlžníka o splnenie dlhu), potom objektívne posudzované, môže svoje právo aj vykonať (podať žalobu na súde). Prvá objektívna možnosť vykonania práva je teda daná okamžikom, kedy veriteľ môže najskôr požiadať o splatenie. V týchto prípadoch preto treba za deň rozhodný pre počiatok behu premlčacej doby považovať ten deň, ktorý nasleduje po dni, kedy došlo k vzniku právneho vzťahu dohodnutého na neurčitú dobu. Tieto závery jednoznačne vyplývajú z rozsudku NS ČR sp. zn. 33Cdo/2634/2008, sp. zn. 33Odo/665/2002, sp. zn. 28Cdo/566/2004, sp. zn. 28Cdo/11/2005, R28/84 a rovnako aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. ICdo/197/2009. Z komentárov k občianskemu zákonníku vyplýva, že: „Ak čas splnenia záväzku (dlhu) nebol dohodnutý ani inak stanovený právnym predpisom či rozhodnutím, je dlžník podľa §563 povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal. Z toho treba vyvodiť, že veriteľ mohol svoje právo vykonať vtedy, keď mohol požiadať o splnenie dlhu. Začiatok plynutia premlčacej doby tu teda nastáva nasledujúci deň po vzniku právneho vzťahu dohodnutého na neurčitú dobu.“ S ohľadom na vyššie uvedené je potrebné, v prípade, ak čas plnenia záväzku nie je dohodnutý, rozlišovať dve oprávnenia veriteľa, a to jednak právo na plnenie a jednak právo na určenie termínu splatnosti takéhoto záväzku. Tento záver jednoznačne vyplýva z §563 OZ, ktoré ukladá dlžníkovi povinnosť plniť deň nasledujúci po tom, ako ho o plnenie veriteľ požiadal. Veriteľ môže vo výzve určiť konkrétny termín plnenia. Nemusí ísť o deň nasledujúci po dni doručenia výzvy, ale môže ísť o ľubovoľne určený termín splatnosti dlhu (samozrejme nesmie predchádzať dňu doručenia výzvy na splnenie dlhu). Ak veriteľ vo výzve určí čas plnenia (napr. do 15 dní od doručenia výzvy), pohľadávka sa stane splatnou uplynutím tejto lehoty. Za výzvy pritom treba považovať aj návrh na začatie súdneho konania podaný veriteľom. V takomto prípade dlh sa stane splatným deň po doručení návrhu dlžníkovi. Tieto dve oprávnenia však podliehajú premlčaniu samostatne. Veriteľ má teda jednak subjektívne právo určiť splatnosť záväzku, ktoré dospieva do štádia právneho nároku v deň nasledujúci po dni uzatvorenia záväzkovoprávneho

vzťahu, v rámci ktorého splatnosť záväzku nebola dohodnutá a jednak má subjektívne právo požadovať plnenie, ktoré dospieva do štádia právneho nároku v deň splatnosti záväzku. Tieto nároky sú samostatné, avšak využitie oprávnenia určiť termín splatnosti záväzku predstavuje v danom prípade nevyhnutnú podmienku pre vznik druhého nároku. Z vyššie uvedeného dôvodu považuje žalovaný úvahy žalobcu o tom, že k premlčaniu pohľadávky by malo dôjsť vo svetle hore uvedenej judikatúry ešte pred jej splatnosťou za nesprávne a nelogické. Veriteľ môže totiž stanoviť termín splatnosti záväzku aj v dlhšom časovom horizonte ako je tri roky odo dňa uzatvorenia záväzkovoprávneho vzťahu. Musí tak však urobiť (teda jeho prejav vôle určujúci splatnosť záväzku musí byť doručený dlžníkovi) v trojročnej premlčacej lehote, v opačnom prípade sa jeho nárok na určenie termínu splatnosti premlčí a spolu s ním aj nárok na splnenie záväzku samotného, nakoľko obe oprávnenia možno v zmysle §101 OZ vykonať po prvý raz v deň nasledujúci po dni vzniku záväzkovoprávneho vzťahu dohodnutého na neurčitú dobu. Iný právny názor by neprímerane zaťažoval dlžníka, ktorého by ponechal v stave právnej neistoty a neúmerne by zvýhodňoval veriteľa, ktorý by kedykoľvek (v časovo neobmedzenom horizonte) mohol vyvolať splatnosť záväzku dlžníka. Zmyslom inštitútu premlčania a jeho zakotvenia v právnom poriadku je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch, a to prípadne aj za cenu straty vnnútiteľnosti práva. Inštitút premlčania má pobádať veriteľa k tomu, aby zbytočne a donekonečna neodďaľoval splnenie povinnosti povinného a je premietnutím rímsko-právnej zásady „vigilantibus iura scripta sunt“ (právo patrí bdelym) do nášho právneho poriadku. Úvahy žalobcu o tom, že §563 OZ je vo svetle hore uvedenej judikatúry obsolétou normou považuje žalovaný za nelogické. Z predmetnej judikatúry rozhodne nevyplýva záver, že splatnosť záväzku nastáva v danom prípade priamo zo zákona. Rovnako nesprávne sú aj ostatné závery žalobcu o tom, že v zmysle všetkej vyššie uvedenej judikatúry by sa právo na plnenie premlčalo pred tým, než nastala alebo objektívne mohla nastať jeho splatnosť. Ak by žalobca v rámci trojročnej premlčacej lehoty určil splatnosť predmetného záväzku, trojročná premlčacia lehota by plynula od tohto okamihu. Ak tak však neurobil, nárok zanikol uplynutím trojročnej premlčacej doby počítanej odo dňa nasledujúceho po dni, kedy došlo k vzniku záväzkovoprávneho vzťahu dohodnutého na neurčitú dobu. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že o vrátenie pôžičky požiadal žalovaného ústne v decembri 2010 počas zasadnutia Správnej rady žalovaného, tieto tvrdenia považuje žalovaný za účelové a za irelevantné. Keby žalobca požiadal žalovaného o splatenie záväzku, prečo by potom opätovne žiadal o splnenie toho istého záväzku v iný deň o takmer dva roky neskôr a ukraľoval by sa na nároku z úrokov z omeškania. S ohľadom na túto skutočnosť považuje žalovaný toto tvrdenie žalobcu za účelové a výsluch navrhnutých svedkov za nadbytočný a žiada, aby súd žalobu zamietol.

6. Žalobca k vyjadreniu žalovaného uviedol, že s dôvodmi uvedenými žalovaným v stanovisku sa žalobca nestotožňuje. Podľa názoru žalovaného z § 563 OZ vyplývajú dve oprávnenia, a to subjektívne právo určiť splatnosť záväzku a subjektívne právo požadovať plnenie. Podľa žalovaného obe tieto oprávnenia možno v zmysle § 101 OZ vykonať v deň nasledujúci po dni vzniku záväzkovo právneho vzťahu na dobu neurčitú, t.j. premlčacia doba práva požadovať plnenie plynie od tohto okamihu. Uvedené tvrdenie však logicky odporuje ďalšiemu tvrdeniu žalovaného, že veriteľ môže v rámci 3 rokov od začatia plynutia premlčacej doby na určenie splatnosti záväzku, stanoviť termín splatnosti záväzku v dlhšom časovom horizonte ako je tri roky od uzavretia záväzkovo právneho vzťahu, t.j. podľa žalovaného právo požadovať plnenie má dve alternatívne možnosti začatia plynutia premlčacej doby, a teda iba v prípade ak veriteľ neurčí splatnosť záväzku prejavom svojej vôle, tak je podľa názoru žalovaného splatnosť určená zo zákona. Vo svetle tvrdení žalovaného uvedených v stanovisku je preto nevyhnutné, aby súd vykonal navrhované dôkazy, a to výsluch svedkov, ktorí majú vedomosť o tom, či došlo k určeniu splatnosti prejavom vôle žalobcu na rokovaní Správnej rady žalovaného v decembri 2010, resp. ak došlo k určeniu splatnosti, na aký termín bola táto splatnosť stanovená. Otázka prečo žalobca žiadal o splnenie záväzku aj v iný deň o dva roky neskôr, čím sa ukraľuje na nároku na úroky z omeškania, ktorou otázkou sa žalovaný snaží spochybniť navrhnuté dôkazy a ich vykonanie, ktoré sa mu javia ako nadbytočné, je irelevantná. Skutočnosť, či a od kedy si žalobca uplatňuje úroky z omeškania, je iba na jeho rozhodnutí. Žalobca má v rámci konania stále možnosť upraviť žalobný návrh, prípadne úroky z omeškania nemusí vôbec uplatňovať. Súd by sa mal v rámci konania zaoberať kvalifikáciou uplatneného nároku, ktorá má zásadný vplyv aj na posúdenie premlčacej doby. Bez toho, aby súd zistil, aký je skutkový a právny základ uplatneného nároku, nie je možné zodpovedne posúdiť ani otázku premlčania, prípadne práva požadovať úroky z omeškania. V prípade vznesenia námietky premlčania je otázka posúdenia základu nároku uplatneného žalobcom, o to dôležitejšia. Podľa uznesenia NS SR sp. zn. 6 Cdo 173/2011 zásada spravodlivej ochrany práv vyplývajúca z § 1 O.s.p. vyžaduje, aby občianske súdne konanie ako celok bolo spravodlivé. Nevyhnutnosť riešenia konfliktu medzi právnou istotou (ktorá sa má dosiahnuť námietkou premlčania) a spravodlivosťou vyžaduje zistenie konkrétnych okolností danej

veci. Pre nachádzanie práva je nevyhnutné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu.

7.Okresný súd Trnava uznesením č.k. 26C/50/2013-92 zo dňa 05.08.2014 prerušil konanie do právoplatného skončenia veci vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 8C/22/2014.

8.Okresný súd Trnava uznesením č.k. 8C/22/2014-106 zo dňa 14.07.2015 konanie o návrhu žalobcu v rade 1, 3, 4 a 5 zastavil.

9.Krajský súd v Trnave uznesením č.k. 8C/22/2014-126 zo dňa 16.02.2016 odvolacie konanie zastavil.

10.Okresný súd Trnava uznesením č.k. 8C/22/2014-130 zo dňa 22.04.2016 konanie zastavil.

11.Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, žalovaného, svedkov Z.. A. C., Z.. M. D., S. E., T. E., s príjmovým pokladničným dokladom por. číslo v PD 399, č. P-00024 zo dňa 01.08.2008, s príjmovým pokladničným dokladom na čl. 6 zo dňa 20.08.2008, so Zápisnicou č. 10/2010 zo zasadnutia SR ŠK Blava Jaslovské Bohunice, so žiadosťou žalobcu o vrátenie pôžičky zo dňa 30.08.2012, so zápisnicou zo schôdze Správnej rady ŠK Blava zo dňa 11.9.2012, s Oznámením žalovaného zo dňa 17.09.2012, s Uznesením Okresného riaditeľstva policajného zboru v Trnave, odbor kriminálnej polície ČVS: ORP-1858/OEK-TT-2012 z 11.1.2013, s vyjadrením Ministerstva vnútra SR zo dňa 23.08.2013, so stanovami žalovaného, ako aj ostatným obsahom spisového materiálu a zistil nasledovný skutkový stav.

12.Žalobca na pojednávaní uviedol, že v auguste 2008 poskytol žalovanému pôžičku vo výške 210.000,- Sk, čo bolo potvrdené pokladníkom žalovaného, keď v zmluve o pôžičke nebola dohodnutá doba vrátenia. Žalobca v roku 2012 vyzval žalovaného na vrátenie finančných prostriedkov poskytnutých titulom pôžičky, na ktorú žalovaný nereagoval a nevrátil žalobcovi požičanú sumu. Žalovaný vo svojom odpore nespochybňuje, že by nebola predmetná pôžička evidovaná v účtovníctve žalovaného. Žalovaný k odporu pripojil Uznesenie OR PZ v Trnave zo dňa 11.1.2013, ktorým bolo začaté trestné stíhanie na neznámeho páchatela, a to za dva skutky, ktoré nesúvisia s predmetnou pôžičkou. V konaní bolo preukázané, že došlo k odovzdaniu finančných prostriedkov, že žalobca vyzval žalovaného na vrátenie pôžičky a že žalovaný doteraz požičanú sumu žalobcovi nevrátil. Žalobca bol prezidentom ŠK Blava a získavali finančné prostriedky od sponzorov na fungovanie žalovaného a aby športový klub preklenul obdobie, kedy ešte nemal k dispozícii finančné prostriedky od sponzorov, aj samotní členovia správnej rady žalovaného sa skladali na vyrovnanie záväzkov voči športovcom žalovaného, a preto aj žalobca poskytol finančné prostriedky na činnosť žalovaného a osobne ich odovzdal pokladníkovi žalovaného. Účtovníkom žalovaného bola T. E., ktorá riadne viedla túto pohľadávku voči žalovanému. Žalobca spočiatku ustúpil od vrátenia finančných prostriedkov, aby nezneškodnil činnosť žalovaného a v r. 2011, keď prestal pôsobiť vo funkcii prezidenta žalovaného si hneď neuplatňoval túto sumu, a to preto, aby správna rada mohla nerušene pokračovať v činnosti. Vzhľadom na nekorektné správanie žalovaného voči jeho osobe si na konferencii uplatnil verejne túto pôžičku a správna rada prijala uznesenie, ktorým uložila p. E. povinnosť dohodnúť so žalobcom splátkový kalendár, na čo ona reagovala podaním niekoľkých trestných oznámení, ktoré boli nedôvodné. Žalobca ďalej v konaní uviedol, že nakoľko v r. 2010 na zasadnutí správnej rady žalovaného bola uložená prezidentovi povinnosť s ním splátkový kalendár na zaplatenie predmetnej pohľadávky, čím žalovaný uznal túto pohľadávku a prezident tak neurobil, tak v r. 2012 žalobca písomne požiadal o vrátenie predmetnej sumy. V decembri 2010 bol žalobca prezidentom žalovaného. Žalovaný by mal mať zápisnicu zo správnej rady, kde je uvedené, že žalobca požiadal o vrátenie pôžičky. Predmetná pôžička bola každoročne správnou radou vedená a evidovaná v účtovníctve žalovaného. Na zasadnutí správnej rady v decembri 2010 bol prítomný žalobca a požiadal o vrátenie pôžičky, nakoľko nechcel, aby bola prerušená činnosť klubu, neurčil termín, dokedy to majú vrátiť, pretože bol v tom, že sa dohodnú na splátkovom kalendári. Bol pri tom prítomný Z.. C., Z.. D., Z..P.. Z. A. a iní, ktorí by mali byť zapísaní v zápisnici z tohto zasadnutia. V Zápisnici č. 10/2010 je bod 2, ktorý odkazuje na nejaké uznesenia z predchádzajúcich období, z ktorých pre správnu radu vyplynuli nejaké úlohy a bod 2 znamená odpočet týchto úloh, tzn. nie je ani priamym ani nepriamym dôkazom o tom, že p. Q. na tomto zasadnutí správnej rady alebo na predchádzajúcich alebo nasledujúcich nepožiadala o vrátenie pôžičky. Preto tento dôkaz považuje za irelevantný. Čo sa týka uznesenia o odmietnutí trestného stíhania k vyjadreniu žalobcu ako svedka v tomto uznesení uvádza, že takisto toto jeho tvrdenie nemôže byť dôkazom o tom, že v predchádzajúcom období nepožiadala o vrátenie

pôžičky na správnej rade. Uvedený písomný úkon požiadania o vrátení pôžičky spomenul preto, lebo bol jediným jemu dostupným písomným dôkazom o tom, že o vrátenie pôžičky požiadal. Tento písomný dôkaz považuje žalobca takisto za irelevantný. Konferencie v r. 2012 neboli uznášaniaschopné, teda sú neplatné. Žalobca opakovane žiadal o vrátenie pôžičky, konal slušne, férovo a tolerantne. Žalovaný tým, že verejne vyhlásil, že nemá žiadne dokumenty na to, aby mu vrátil pôžičku, miatol verejnosť, od apríla 2013 p. E. nie je prezidentkou žalovaného a neexistuje žiadny právoplatný orgán žalovaného a všetko konanie žalovaného od apríla 2013 nie je v súlade so Stanovami a je neplatné. Žalobca požiadal o vrátenie predmetnej pôžičky v rámci premlčacej doby, a to v decembri 2010 na zasadnutí správnej rady, čo vyplýva jednak zo svedeckých výpovedí M. D. a A. C., ako aj zo Zápisnice zo zasadnutia správnej rady žalovaného č. 10/2010 zo dňa 17.12.2010, s ktorou sa na pojednávaní oboznámili účastníci konania, ktorá bola predložená svedkom A. C. na USB kľúči. Týmito dôkazmi boli potvrdené tvrdenia žalobcu, že viackrát požiadal o vrátenie pôžičky a že teda požiadal o vrátenie pôžičky v decembri 2010, čím došlo k prerušeniu premlčacej doby a začala plynúť nová premlčacia doba, teda námietku žalovaného, čo sa týka premlčania žalobcovho nároku, považuje za nedôvodnú. Pôžička bola skutočne poskytnutá 20.8.2008, o čom svedčí príjmový pokladničný doklad vyhotovený pokladníkom p. E. a pokladničný doklad s dátumom 1.8.2008 si dodatočne vyhotovila účtovníčka do účtovných dokladov a zaradila ho pod dátumom 1.8.2008. Žalovaný má za to, že tým, že žalovaný postavil svoju obranu na vznesení námietky premlčania a doteraz nespochybňoval samotnú pôžičku, ani ju nemal v úmysle spochybníť, a teda nepriamo uznal, že pôžička bola poskytnutá. Súd by to mal zobrať do úvahy ako čistú špekuláciu žalovaného. Žalobca požiadal o vrátenie pôžičky v r. 2010 a svedkovia, ktorí to potvrdili, sú sice známi žalobcu, ale išlo o autentické výpovede a pravdivo odpovedali aj na všetky otázky žalovaného, čo potvrdila aj samotná zápisnica zo zasadnutia správnej rady. Po jej prečítaní z USB kľúča mal žalovaný námietku, že kedy naposledy bol upravovaný predmetný dokument, kde sa zistilo, že to bolo v marci 2011, keď sa prepisovala z ručného opísania do počítača. Pokiaľ ide o tvrdenia žalovaného, že v nimi predloženej Zápisnici č. 10/2010 sú poznámky svedka, žalobca uviedol, že je normálne a bežné, že si svedok k ďalšiemu zasadnutiu správnej rady po decembri 2010 vybral len časť zápisnice, kde si robil následne poznámky, aby zistil, čo bolo splnené z bodov z predchádzajúcej zápisnice, a preto mohla z takýchto dôvodov vzniknúť zápisnica predložená žalovaným. Pokiaľ ide o obsah Zápisnice č. 10/2010, ten, kto písal zápisnicu, nemá právnické vzdelanie, avšak treba vychádzať aj z obsahu znenia zápisnice, z ktorého je zrejmé, že žalobca požiadal o vrátenie pôžičky, avšak vzhľadom k tomu, že vedel, v akej situácii je športový klub a nechcel ho položiť na kolená, požiadal o to opatrne. V prípade, že by súd dospel k záveru, že je to premlčané, v danom prípade námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi. V zmysle konštantnej judikatúry za okolností hodných osobitného zreteľa, môže byť úkon námietky premlčania považovaný za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi alebo za právny úkon v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 OZ a § 39 OZ. V danej situácii, v ktorej sa nachádzal žalobca a žalovaný, okolnosti hodné osobitného zreteľa boli dané, keďže žalobca ako prezident a štatutár športových klubov bol zároveň veriteľom v zmysle zmluvy o pôžičke a v tejto situácii mal jednak zodpovednosť za chod športových klubov a zabezpečenie všetkej operatívy a zároveň bol v pozícii veriteľa, ktorý poznal potreby športových klubov, ich finančnú situáciu a teda vedel, že ak by v ktoromkoľvek štádiu existencie tohto vzťahu požiadal o bezodkladné vrátenie pôžičky, mohol by znefunkčniť športové kluby a tým porušiť svoje povinnosti ako štatutára športových klubov. Námietka premlčania vznesená v tomto konaní, je v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca nesúhlasí s tým, že premlčacia lehota na požiadanie o vrátenie pôžičky vôbec existuje a plynie, že pokiaľ nie je určená, tak premlčacia lehota neplynie. Orgány klubov nikdy nespochybnili žalobcovu pôžičku. To, ako koná prezidentka žalovanej, je jej svojvoľňa, ona ani neobhaja kluby, ona to robí z nenávisti. Keď žalobca požiadal o splátkový kalendár, ona na to reagovala podaním trestného oznámenia, ide o jej osobný názor. V rámci trestného stíhania v r. 2012 sa žalobcu nepýtali, či už skôr žiadal o vrátenie pôžičky, on len uviedol, že požiadal o vrátenie pôžičky, pretože p. starostka nechcela s ním prerokovať splátkový kalendár. P. starostka manipuluje s dokladmi, čo vyplýva aj z vykonaného dokazovania, čo sa týka zápisníc zo zasadnutia správnej rady. Žalobca poznal situáciu klubu a nechcel zničiť to, čo budoval a keďže v pokladni neboli peniaze, nemohol ihneď žiadať o vrátenie pôžičky a teraz preto, že bol tolerantný, by mala jeho rodina trpieť tým, že mu nebude pôžička vrátená. Viac ľudí požičalo klubu peniaze v menších sumách do 20 až 30 tisíc korún, ktoré boli vrátené a to, že sa vedie aj toto konanie, nad tým sa pohoršujú aj obyvatelia obce A. C.. Žalobca má za to, že požiadal o vrátenie pôžičky v decembri 2010 a deň splatnosti nebol určený, pôžička sa stala splatná v deň nasledujúci po tom, čo bol vyzvaný žalovaný na vrátenie pôžičky. Žalobca má osobitný veľmi zainteresovaný vzťah k športovému klubu aj celkovo k obci Jaslovské Bohunice, ŠK je ako jeho dieťa. Rozpočet za roky 2008 a 2009 bol 4.500.000 Sk ročne a prostriedky z pôžičky boli skonzumované na chod klubu. To, že v tom čase disponovali nejakou finančnou

hotovosťou neznamená, že peniaze z pôžičky neboli potrebné. Približne 3.000.000 Sk dostali od obce a 1.500.000 Sk sa zabezpečovalo z iných zdrojov. Samotné orgány ŠK Blava vytunelovali toto združenie a založili nové združenie ŠK Blava 1928, čiže už len do tohto združenia idú prostriedky z obce. Zahľadila sa 80-ročná história klubu, vytvoril sa nový právny subjekt tak, aby mohli pokračovať v súťažiach. Žalovaný bol zbavený majetku a nebude mať nikdy na vyplatenie záväzku. Viacerí členovia napadli zákonnosť konferencie, žalobca trvá na tom, že bola zvolená nezákonne, avšak vzhľadom na to, aby sa tento spor ďalej nepredlžoval, v konaní 8C/22/2014 zobrali návrh späť. Právna argumentácia žalovaného je veľmi invenčná s tým, že nie je možné súhlasiť s tvrdením, že zmluva o pôžičke je neplatná a to z dôvodu nedostatku formy. Ustanovenie OZ ohľadom pôžičky nemá zákonom predpísanú formu. Dohoda medzi stranami nebola urobená v písomnej forme a skutočnosť, že za občianske združenie koná štatutárny orgán alebo podľa § 20 ods. 2 iné osoby nemá vplyv na platnosť uzavretej zmluvy o pôžičke. Žalobca poukázal aj na § 33, ktorý sa používa analogicky, ak by mala byť argumentácia žalovaného relevantná, došlo k ratihabícii právneho úkonu, správna rada viackrát potvrdila, že došlo k prijatiu pôžičky s tým, že tento úkon aj vzhľadom k následnému konaniu správnej rady je platný a nemožno ho považovať za bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, preto aj argumentácia ohľadom premlčania nie je relevantná. Žalobca uviedol, že nepoukazoval na uznanie dlhu, ale na § 33 ods. 1, z ktorého vyplýva, že správna rada právny úkon ratihabovala, platí tu domnienka, že s tým súhlasí ak nevysloví opačný názor. Táto zápisnica nie je v ničom sporná, nikto ju nespuruje. Z príjmového dokladu, že pokladník a prezident, ktorí sú členmi správnej rady tento doklad podpísali, čiže z toho vyplýva, že pôžička bola podpísaná, na doklade je uvedený účel, že išlo o pôžičku a sú tam podpisy v danom čase dvoch členov správnej rady. Žalobca poukázal na disinterpretáciu § 20 ods. 1 OZ, ktorý hovorí o tom, ktoré osoby sú oprávnené konať za právnickú osobu, nehovorí nič o spôsobe a forme akou konajú. Tento úkon pokiaľ neodporuje zákonu, je platný. Pokiaľ konali osoby, ktoré sú uvedené v tomto §, tak sa ich konanie a úkony, ktoré vykonajú, považujú za platné. Čo sa týka bezdôvodnosti, ako nevie, ako má interpretovať, prečo žalobca vkladal peniaze a žalovaný tieto prijímal. Nie je možné interpretovať uvedený vklad ako bezdôvodné obohatenie. Oni vedeli identifikovať toho, od koho peniaze prijali. Všetci svedkovia, ktorí vypovedali v tomto konaní, uviedli, že išlo o pôžičku, ktorú poskytol pán Q.. Nemôže teda ísť o bezdôvodné obohatenie. Žalobca sa nestotožňuje s právnym názorom žalovaného, z dokladu je zrejme, aký bol účel prijatia peňažných prostriedkov, je tam jasne uvedené, že išlo o pôžičku od pána Q., aj keď to bol príjmový doklad. Účtovníčka uviedla, že dané prostriedky zaúčtovala, nemá za to, že je daný doklad irelevantný aj čo sa týka dodržania formy pôžičky, s tým, že obsahuje všetky náležitosti. Žalobca odmieta tvrdenie žalovaného, že z daného dátumu sú dve zápisnice. Práve právny zástupca žalovaného s prezidentkou postupovali v rovine trestno-právnej, keď predkladali súdu úmyselne neúplnú zápisnicu bez chýbajúcej druhej strany, kde bol uvedený záväzok zapísaný. Súčasťou zápisnice je prezenčná listina, kde sú uvedené podpisy všetkých prítomných členov správnej rady žalovaného. Pani prezidentka a pán právny zástupca nepredpokladali, že vtedajší pokladník si siahne na USB kľúč všetky zápisnice, tento kľúč je hlavný dôkazový materiál v trestno-právnej rovine. V elektronickej podobe má dokument inú formu ako vytlačená forma zápisnice z dôvodu, že svedok si robil poznámky do zápisnice a používal ich na ďalších rokovaníach.

13. Žalovaný na pojednávaní uviedol, že žalobu žiada z dôvodu premlčania zamietnuť s poukazom na ustanovenie § 563 a 101 Občianskeho zákonníka, keď poukazuje na konštantnú judikatúru slovenských súdov, a to konkrétne rozhodnutie NS SR 1Cdo/197/2009 z 25.3.2010, v ktorom je konštatované, že v zmysle § 563 OZ plynie premlčacia lehota od prvého dňa po tom, čo došlo k poskytnutiu plnenia, čo v danom prípade uplynulo 1.8.2011, keď zároveň aj poukazuje na rozpor pokiaľ ide o dátumy prijatého plnenia odporcom, keď na jednom príjmovom pokladničnom doklade je 1.8.2008 a na druhom 20.8.2008, teda vychádzame zo skoršieho dátumu. Žalovaný poukázal na zápisnicu zo zasadnutia správnej rady žalovaného zo dňa 17.12.2010, z ktorej vyplýva, že na tomto zasadnutí správnej rady nebol nárok žalobcu vôbec prerokovaný, vyplýva z nej však, že nároky na vrátenie peňažných prostriedkov iných osôb prerokované boli a konkrétne ide o osoby p. Z. a p. C.. Ak by bol nejaký nárok žalobcu prerokovaný, bolo by to tam uvedené. Predmetná zápisnica je podpísaná žalobcom na druhej strane v časti „prezenčná listina“. Tiež poukazuje na uznesenia OO PZ Jaslovské Bohunice ČVS: ORP-2602/JB-TT-2012 a ČVS: ORP-2882/JB-TT-2012 obe zo dňa 26.10.2012, z ktorých oboch uznesení vyplýva, že v predmetných konaniach bol žalobca vypočutý ako svedok a v oboch týchto konaniach uviedol, že o vrátenie pôžičky v sume 210.000,- Sk požiadal na dvoch Konferenciách odporcu v r. 2012. Pred týmto dátumom teda zrejme žalobca o vrátenie pôžičky nežiadal. S ohľadom na uvedené považuje nárok žalobcu za premlčaný. C. E. ako prezidentka žalovaného uviedla, že zatiaľ je prezidentka. Ustanovená bola do funkcie 15.11.2011 a stále sa považuje za prezidentku aj napriek tomu, že v zmysle čl. 4 ods. 3 Stanov žalovaného uplynulo

funkčné obdobie dvoch rokov, pretože ešte nebola konferencia, konferencia by mala byť pred Vianocami tohto roku a nevie, či bude ešte kandidovať. Konferencia 15.4.2011 bola platne zvolaná, zvolával ju ešte predchádzajúci p. prezident. Nebola poverená správnou radou, aby vzniesla námietku premlčania, správnou radou bola v minulosti v r. 2012 poverená, aby podala trestné oznámenie na neznámeho páchatel'a ohľadne sprenevery. Nebola poverená správnou radou žalovaného vypracovať splátkový kalendár na splatenie predmetnej pôžičky. Kým nebude skončené začaté trestné oznámenie, považuje vznesenie námietky premlčania za morálne. Žalovaný nepovažuje za preukázané, že by bol žalobca požiadal o vrátenie pôžičky pred rokom 2012, keď aj v návrhu na začatie konania ako aj v trestnom konaní za zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku, žalobca tvrdil, že žiadal o vrátenie pôžičky až v r. 2012 a až po vznesení námietky premlčania zo strany žalovaného začal s tým, že žiadal o vrátenie pôžičky už v r. 2010, a preto takéto tvrdenia žalobcu považuje za účelovú obranu. Ani zo Zápisnice 10/2010, ktorú predložil žalovaný, ani zo Zápisnice 10/2010, ktorá bola vytlačená z USB kľúča svedka, nevyplýva, že by žalobca požiadal o vrátenie pôžičky a určil čas jej splatnosti. Pokiaľ ide o svedecké výpovede svedkov navrhnutých žalobcom, ktorí síce potvrdili tvrdenia žalobcu, že požiadal o vrátenie pôžičky v r. 2010, vzhľadom na ich vzťah k žalobcovi, je treba považovať za irelevantné, pretože jeden svedok bol spoločníkom spoločnosti s ručením obmedzeným žalobcu a druhý svedok sa vyjadril, že je v priateľskom vzťahu k žalobcovi. Podľa žalovaného sa musí určiť termín splatnosti pôžičky tak, ako to vyplýva z judikátov, na ktoré poukázal vo vyjadrení. Z peňažného denníka žalovaného vyplýva, že k 1.8.2008 mali v hotovosti okolo 37.000 Sk a na účte v banke okolo 317.000 Sk, preto nie je zrejmé, prečo bolo potrebné, aby žalobca poskytol pôžičku žalovanému. Tvrdenia žalobcu, že v r. 2008 - 2012 nebolo dosť peňazí v klube, a preto mu nemohla byť vrátená pôžička, spochybňuje, keď športový klub dostával každý rok v mesiaci február od obce značnú dotáciu. Žalobca ako člen správnej rady a starosta obce si mohol uzavrieť dohodu o uznaní dlhu alebo dohodnúť sa o splatení jeho pôžičky. Nemožno nechať žalovaného v neistote a požiadať o vrátenie pôžičky až po uplynutí premlčacej doby tak, ako to vyplýva z predmetného judikátu. Na Zápisnica č. 10/2010, ktorú predložil, je niečo rukou dopísané, čo podľa výpovede svedka p. C., malo byť ním napísané, čo sa v zápisnici z USB kľúča nenachádza. O námietka premlčania v rozpore s dobrými mravmi súdy rozhodli len v ojedinelých prípadoch, za iných skutkových okolností, ako je daný prípad, kde bolo napr. poukázané na citovú väzbu účastníkov konania. Založenie nového občianskeho združenia bol nevyhnutný krok, ktorý nasledoval po tom, čo žalobca neustále napádal každý jeden úkon žalovaného, či v zhromaždeniach členov alebo konferencie či správnej rady žalovaného. Dôkazom o tejto skutočnosti je aj to, že na tunajšom súde boli vedené dve konania o určenie neplatnosti uznesení konferencie žalovaného, a to pod sp.zn. 12C/130/2012, 8C/22/2014 a v takomto prostredí nebolo možné pokračovať v činnosti žalovaného riadnym a nerušeným spôsobom. Pokiaľ ide o prevod práv a povinností zo žalovaného na nové občianske združenie, bola uzatvorená zmluva, v ktorej boli presne špecifikované aké práva a povinnosti prechádzajú zo žalovaného na nové občianske združenie. Tento záväzok tam nie je uvedený. Všetky trestné oznámenia boli skončené odmietnutím alebo zastavením. Žalovaný poukázal na skutočnosť, ktorá vyplýva zo stanov žalovaného, v zmysle článku 9,10 a 12 správna rada a ani jednotliví členovia nemali podľa stanov spôsobilosť uzatvárať ústne právne úkony. Podľa § 20 ods. 1 OZ právne úkony právnickej osoby vo všetkých veciach robia tí, ktorí sú na to oprávnení zmluvou o zriadení právnickej osoby a zakladacou listinou alebo zákonom. Zákon o združovaní neupravuje priamo spôsobilosť občianskeho združenia na právne úkony a iba v § 6 ods. 2 písm. d) hovorí, že v stanovách musia byť uvedené orgány združenia, spôsob ich ustanovenia, určenie orgánov a funkcionárov oprávnených konať v mene združenia. V článku 12 ods. 1 a 2 stanov žalovaného je výslovne uvedené ako žalovaný koná, tento článok nadväzuje na články 9 a 10. V článku 12 ods. 2 je uvedené, že na platnosť písomného právneho úkonu sa vyžaduje podpis dvoch oprávnených členov správnej rady, pričom ústne dohody a ich uzatváranie nie sú v stanovách upravené. V článku 12 ods. 1 je iba uvedené, že žalovaný disponuje právnou subjektivitou a že v mene žalovaného rokuje v správnej rade, ktorú zastupuje navonok prezident, sekretár alebo iný poverený člen. V zmysle uvedeného potom v auguste 2008 nebola platne uzatvorená zmluva o pôžičke, nakoľko žalovaný nemohol so žalobcom platne uzatvoriť ústnu zmluvu. Ak aj žalobca poskytol žalovanému nejaké plnenie, išlo o plnenie bez právneho dôvodu, ktoré sa premlčalo v zmysle § 107 OZ v lehote dvoch rokov. Preto žalovaný aj z tohto dôvodu vznáša námietku premlčania voči nároku uplatnenému žalobcom v tomto konaní. Pokiaľ ide o poukaz žalobcu na § 20 ods. 2 OZ, tento umožňuje robiť právne úkony právnickým osobám inými pracovníkmi alebo členmi iba pokiaľ je to určené vo vnútorných predpisoch. Z excusu práva a povinnosti vznikajú iba v prípade dobromyseľnosti tretej osoby. Pokiaľ ide o konštatovanie záväzku správnou radou dňa 17.12.2010 v zmysle zápisnice č. 10/2010, ktorá neobsahuje žiadny podpis v znení, ktoré obsahuje konštatovanie záväzku žalovaného voči žalobcovi a ktoré bolo stiahnuté počas tohto konania z USB kľúča jedného zo svedkov, poukazuje na to, že v tomto období, t.j. v decembri 2010 už bol predmetný

záväzok z titulu bezdôvodného obohatenia premlčaný, pričom podľa § 558 OZ pri premlčanom dlhu má uznanie záväzku takýto následok vtedy, ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Predmetné konštatovanie v celkovo spornej zápisnici sa však vôbec za uznanie dlhu nedá považovať. Pokiaľ ide o poukazanie na § 33, tento je pre danú situáciu neaplikovateľný, nakoľko sa vzťahuje k zastúpeniu na základe plnomocenstva, pričom v danom prípade žiadne plnomocenstvo pri uzatváraní zmluvy udelené nebolo. Analógia sa v danom prípade aplikovať nedá, nakoľko existuje jasné ustanovenie zákona, a to § 20 ods. 1 OZ. Pokiaľ ide o poukaz na príjmový pokladničný doklad, tento za žiadnych okolností nemôže byť považovaný za písomnú zmluvu ani za doklad uzatvorený, ide čisto o účtovný doklad v zmysle zákona o účtovníctve, poukazujem na to, že pokladničné doklady ako aj faktúry neslúžia ako potvrdenie o právnych úkonoch, ale slúžia iba pre účtovnú evidenciu. Pokiaľ ide o konštatovanie, že zápisnica č. 10/2010 nie je podľa žalobcu sporná, podľa žalovaného sporná je, dokladom o tejto skutočnosti je fakt, že v spise sú založené dve zápisnice č. 10/2010 z toho istého dátumu, pričom jedna bola stiahnutá z USB kľúča svedka, ktorý svedok zároveň potvrdil, že na druhej zápisnici č. 10/2010 sa nachádzajú písomné poznámky, ktoré do nej sám vlastnou rukou zapísal. Žalovaný nefalšuje žiadne listiny, zápisnicu nikdy nepozmenil ani by nič také neurobil. Nejde o podpisy na druhej strane zápisnice, ale o písmo na prvej strane zápisnice, kde sú poznámky svedka.

14. Svedok Z.. A. C. na pojednávaní uviedol, že je tajníkom a pokladníkom klubu od 1.1. asi r. 2010. Bol aj zamestnanec Obce A. C. ako správca areálu. Na zasadnutí správnej rady prezident p. Q. v r. 2010 chcel, aby bolo v uznesení zahrnuté, že si uplatnil nárok na vrátenie pôžičky. Svedok vie, že sa to zapísalo do nejakého uznesenia, nevie, kedy tento dlh vznikol. Vie o tom, že správna rada sa vyjadrila kladne, že uznala jeho pohľadávku voči žalovanému s tým, že prípade možnosti jej vrátenia sa tak stane. Išlo o pohľadávku žalobcu voči žalovanému v sume cca 7.000 Eur. V uzneseniach zo zasadnutí správnej rady bolo vždy konštatované, či nejaké predchádzajúce uznesenia boli splnené. Svedok nevie, o tom, že by sa nejaká vážna vec do uznesenia nezapísala. Pretože koncom r. 2010 žalovaný nemal dosť peňazí, zaviazal sa v priaznivom období vrátiť žalobcovi pôžičku. Žalobca požiadal o vrátenie pôžičky, avšak nakoľko žalovaný nemal peniaze, tak mu ich nevrátili. Zápisnice zo zasadnutia správnej rady sa ukladali v kancelárii v areáli žalovaného, mali tam prístup p. Z. a svedok, bol tam počítač, ktorý svedok dostal od obecného úradu, ktorý využíval aj na tieto účely. Uznesenia sa písali ručne a následne to prepisovali do elektronickej podoby, vždy na zasadnutí správnej rady sa čítali uznesenia z predchádzajúcej správnej rady. Do tejto miestnosti mali prístup za ich prítomnosti členovia správnej rady a keď bola miestnosť zamknutá, nikto. Viedla sa tu aj agenda všetkých klubov. Po ukončení pracovného pomeru dohodou k 30.7.2011 svedok protokolárne odovzdal kľúče, počítač si prišiel zobrať p. A.. Svedok má na USB kľúči všetky uznesenia zo zasadnutí správnej rady. Svedok osobne spisoval uznesenie zo správnej rady žalovaného, na ktorej mal žalobca podľa jeho tvrdení požiadať o vrátenie predmetnej pôžičky. Svedok nevie, kto v súčasnosti vedie evidenciu uznesení správnej rady. Svedok sa so žalobcom pozná už dlhšie, tykajú si, nenavštevujú sa, ale sú priatelia. V priebehu tejto výpovede sa mu vyjasnilo, a to podľa narodenia jeho detí, že nastúpil na obecný úrad 17.7.2009 a koniec r. 2010 si pamätá, lebo vtedy sa mu narodil syn a na ďalší rok skončil pracovný pomer a začal pracovať pre K. R.. Správna rada bola 7 členná, zasadala skoro každý mesiac a pamätá si, ako žalobca na jednom zasadnutí správnej rady povedal: „čo s tým mojím dlhom?“, na čo mu bolo povedané, že teraz nie sú možnosti, ale dalo sa to do uznesenia, že sa uznáva tento dlh a že bude zaplatený, keď budú peniaze. Po nahliadnutí zápisnice č. 10/2010, svedok uvádza, že to písal. V tejto zápisnici nie je konštatovaný dlh voči žalobcovi, bude v predchádzajúcich. V tejto zápisnici sa písali len tie nesplnené a za splnenú považovali predmetnú pôžičku tým, že bola uznaná s tým, že bude neskôr zaplatená. To, že to bolo splnené, muselo byť zapísané v nejakej predchádzajúcej zápisnici zo zasadnutia správnej rady. Svedok zapisoval fyzicky to, čo mu diktovali členovia správnej rady. Svedok nevedel účtovníctvo, všetky bločky a doklady predkladal účtovníčke.

15. Svedok Z.. M. D. na pojednávaní uviedol, že je v kamarátskom vzťahu so žalobcom, poznajú sa od r. 2003. Svedok bol predsedom futbalového klubu a člen správnej rady žalovaného, bol v správnej rade od r. 2006, od r. 2008 sa niekoľkokrát na správnej rade preberalo vrátenie pôžičky žalobcovi, bolo to dané aj do zápisnice. Svedok si pamätá zasadnutie správnej rady z decembra 2010, bola to posledná správna rada, na ktorej bol v r. 2011 boli voľby. Koncom roka dostali sponzoring asi v sume 400 tisíc Sk a nakoľko žalobca požiadal o vrátenie pôžičky, svedok bol za to, aby sa mu tie peniaze vrátili, ale nakoľko by nezostali peniaze na výplaty hráčov, tak p. Q. súhlasil, že ešte počká. Pokiaľ má svedok vedomosť, tak sa mu predmetná pôžička nevrátila. V decembri 2010 na jednej zo správnych rád žalobca požiadal o vrátenie pôžičky. Svedok so žalobcom boli spoločníkmi spoločnosti HRH-real s.r.o., boli 3 spoločníci

a on v novembri 2013 odkúpil obchodný podiel žalobcu v tejto spoločnosti. V minulosti boli spoločníkmi obchodnej spoločnosti MTG Pneu s.r.o. Na správnej rade v decembri 2010 chcel žalobca vrátiť pôžičku, povedal, že už by bolo načase to vrátiť.

16. Svedkyňa T. E. uviedla, že v období roku 2004-2008 spracovávala daňové priznanie pre žalovaného za tieto roky. Svedkyňa vie, že pán Q. pre ŠK Blava dal pôžičku v hotovosti, k nej sa doklady dostali až na konci roka, keď spracovávala daňové priznanie. Bol tam zaradený doklad o pôžičke. Otázka pôžičky sa preberala každý rok, avšak vždy bolo niečo dôležitejšie, preto sa žalobcovi stále nevracala. Svedkyňa k predloženým príjmovým dokladom z č.l. 6 spisu uviedla, že horný príjmový doklad vystavovala ona, doklady dorábala až koncom roka, keď už boli všetky povystavované. Keď jej v pokladni ukázalo, že má dosť financií, aby nebola pokladňa mínusová, tak zaradila tento doklad. Pod týmto dátumom bol zaradený v peňažnom denníku. Svedkyňa nevie, či presne pod týmto dátumom boli vyplácané peniaze. Dňa 1.8. jej tam chýbali financie, tak tá suma tam bola tak zaradená. Doklad bol vypísaný 20.8. preto, lebo 1.8. by bol veľký mínus v pokladni, inak by nebolo z čoho vyplácať odmeny hráčov. Či pôžička bola poskytnutá pred 20.8.2008 svedkyňa nevie. Možno bola poskytnutá 20.8., ale keď oni tie cesťáky zaradili prvého, tak by tam bolo veľké mínus.

17. Svedok S. E. uviedol, že jeho vzťah k žalobcovi je kamarátsky, voľakedy spolu pracovali, teraz sa však už nestretávajú. Nevie presne, kedy to bolo, ale klub mal finančné problémy, nemohol vyplácať hráčom cestovné a vyplácať dopravné dopravcom, takže potrebovali požičať peniaze. S. Q. bol ochotný a poskytol žalovanému peniaze vo výške 200.000 Sk, ktoré osobne svedkovi odovzdal a on vystavil príjmový doklad. Svedok si nepamätá, v ktorom roku to bolo, on bol pokladníkom v rokoch 2007-2008 a prezidentom športových klubov v rokoch 2003-2006. Dohoda bola taká, že keď ŠK bude mať peniaze, tak sa pôžička vráti, mohlo sa to naťahovať aj tri roky, peniaze sa veľmi ťažko zháňali. Zmluva o pôžičke medzi žalobcom a žalovaným bola len ústna a bol vydaný príjmový doklad. Svedok k predloženým príjmovým dokladom z č.l. 6 spisu uviedol, že na spodnom pokladničnom doklade je jeho originál podpis. Je tu uvedená suma 210.000 Sk, vzhľadom na časový odstup si svedok presnú sumu nepamätal. Celý tento príjmový pokladničný doklad vypísal svedok vlastnou rukou.

18. Z príjmového pokladničného dokladu por. číslo v PD 399, č. P-00024 zo dňa 01.08.2008 vyplýva, že žalovaný prijal za účelom pôžičky od S. Q. sumu 210.000,-Sk.

19. Z príjmového pokladničného dokladu na čl. 6 zo dňa 20.08.2008 vyplýva, že žalovaný prijal za účelom pôžičky pre ŠK Blava od S. Q., H. XXX, A. C. sumu 210.000,-Sk. Doklad vyhotovil P. E..

20. Zo Zápisnice č. 10/2010 zo zasadnutia SR ŠK Blava Jaslovské Bohunice zo dňa 17.12.2010 č.l. 62 z bodu 3 vyplýva, že U 44/2010 - SR berie na vedomie nevyplatenie dlhu ŠK Blava voči prezidentovi S. Q. k termínu 17.12.2010 s cieľom použiť tieto prostriedky na odmen družstva mužov za mesiac sept. 2010. SR zároveň berie na vedomie povinnosť vyplatiť tento dlh voči S. Q.. T: trvá, Z: členovia SR.

21. Zo žiadosti žalobcu o vrátenie pôžičky zo dňa 30.08.2012 vyplýva, že žalobca týmto žiada o vrátenie pôžičky, ktorú poskytol Športovým klubom Blava Jaslovské Bohunice, IČO 30 997 895, dňa 20.8.2008 ako hotovosť do pokladne prevzatú pokladníkom S. E. vo výške 210 000 Skk/6970 eur (prepočítací kurz 30,126). Prevzatie pôžičky je dokladované Príjmovým pokladničným dokladom č. 054679, pôžička je vedená v pokladničnom denníku za rok 2008 pod poradovým číslom 399, pokladničným dokladom P- 00024 a záväzok voči jeho osobe bol riadne vedený v hospodárení ŠK Blava ešte v roku 2011 a potvrdený konferenciami. Pôžičku žiada vrátiť do 15 dní od dňa obdržania tejto žiadosti poukázaním na jeho osobný účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX v K. prípadne v hotovosti. V prípade nesplnenia tejto žiadosti, ktorú je žalobca prinútený predložiť takto písomne pre znevažujúce popieranie záväzku predstaviteľom ŠK Blava na takzvaných konferenciách a nerešpektovaním ústnych žiadostí na týchto zasadnutiach, uplatní svoje práva súdnou cestou vrátane uplatnenia príslušných úrokov.

22. Zo zápisnice zo schôdze Správnej rady ŠK Blava zo dňa 11.9.2012 z bodu 2 a ž 5 vyplýva, že P. S. Q. žalovanému poslal žiadosť o vrátenie pôžičky pre ŠK Blava z roku 2008. Zároveň poslal kópiu príjmového pokladničného dokladu z: 20.8.2012 na ktorý zareagovali P. F. Z. a C. E., že doklad bol dopisovaný. Správna rada prekonzultovala túto žiadosť s advokátom a prijala opatrenia, ktoré sú rozpísané v bode 3-5 zápisnice (2). Správna rada sa rozhodla, že podá trestné oznámenie na neznámeho páchatela z dôvodu vniknutia do uzamknutej miestnosti v ktorej sú archivované - účtovné doklady za rok 2008, pozmeňovanie účtovných dokladov a s falšovaním podpisu pokladníka (3). Správna rada sa rozhodla,

že podá trestné oznámenie z dôvodu marenia výkonu úradného rozhodnutia exekučného príkazu. Čím bolo spôsobená škoda ŠK Blava (4). Správna rada uložila preveriť účtovné doklady za rok 2008 z dôvodu podozrenia na spreneveru. V prípade ak bude sprenevera potvrdená, správna rada podá trestné oznámenie na neznámeho páchatel'a (5).

23.Z Oznámenia žalovaného zo dňa 17.09.2012 vyplýva, že na základe žalobcovej žiadosti zo dňa 30.8.2012, doručenej na ŠK Blava Jaslovské Bohunice dňa 4.9.2012, mu žalovaný oznamuje, že Správna rada SK Blava na svojom zasadnutí dňa 11.9.2012 vykonala kontrolu dokladov, týkajúcich sa obdobia roka 2008, pričom boli zistené skutočnosti, ktoré nasvedčovali podozreniu zo spáchania niekoľkých závažných trestných činov. Z toho dôvodu bolo podané trestné oznámenie v zmysle zákona. Žalovaný sa žalobcovi veľmi ospravedlňuje, ale do vyšetrenia prípadu sa nebude vyjadrovať k žiadnym skutočnostiam, týkajúcim sa roka 2008.

24.Z Uznesenia Okresné riaditeľstvo policajného zboru v Trnave, odbor kriminálnej polície ČVS: ORP-1858/OEK-TT-2012 z 11.1.2013 vyplýva, že podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začína trestné stíhanie za zločin porušovanie povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1. ods. 3 písm. a) Trestného zákona a prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona preto, že v období roka 2008 v A. C. na ulici H. XXX X neznámy páchatel' ako osoba zodpovedná za hospodárenie s finančnými prostriedkami združenia Športové kluby BLAVA Jaslovské Bohunice neoprávnené s týmito prostriedkami nakladal a to tak, že v priebehu roka 2008 postupne bez predchádzajúceho súhlasu dvoch štatutárov združenia Športové kluby BLAVA Jaslovské Bohunice a v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi výšku cestovných náhrad za používanie cestných motorových vozidiel uhradil zatiaľ presne nestotožneným členom združenia z finančných prostriedkov združenia cestovne náhrady v celkovej výške 2.956.344,- Sk (91.618,45 eur), čím spôsobil Športovým klubom BLAVA Jaslovské Bohunice. H. XXX/X. A. C.kodu vo výške 91.618,45,7 eur, dňa 18.01.2008 si prisvojil zverenú finančnú hotovosť 62.341,19.- Sk (1851,81.- 6.) tak, že dňa 18.01.2008 na presne nezistenom mieste z bežného účtu združenia Športové kluby BLAVA A. C. č.ú. XXXXXXXXXXXX/XXXX vedeného v M. C. K., B.. (toho času S.). ku ktorému mal dispozičné oprávnenie, vybral finančnú hotovosť 220.000,-Sk (6534,98 eur), z čoho do pokladne združenia vložil iba sumu 157.658.10.- Sk (4683,15 €) a neskôr dňa 28.05.2008 vložil do pokladne združenia ďalších 10.000.-Sk (321,46 €), zvyšné finančne prostriedky si ponechal pre vlastnú potrebu a spôsobil tým Športovým klubom BLAVA Jaslovské Bohunice, H. XXX/X, A. C.kodu vo výške 1530,37 eur.

25.Z vyjadrenia Ministerstva vnútra SR zo dňa 23.08.2013 vyplýva, že občianske združenie s názvom Športové kluby Blava Jaslovské Bohunice bolo na Ministerstve vnútra SR zaregistrované podľa zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov v znení neskorších predpisov 9. júla 1990 pod č. VVS/1-900/90-486 ako združenie s názvom Telovýchovná jednota Družstevník Jaslovské Bohunice. Konferencia 26. januára 1991 schválila zmenu názvu Telovýchovnej jednoty Družstevník Jaslovské Bohunice na Športové kluby Blava Jaslovské Bohunice, ministerstvo vnútra vzalo uvedenú zmenu na vedomie 22. februára 1991. Oznámenie o zániku združenia nebolo ministerstvu vnútra doručené, preto je naďalej vedené v registri občianskych združení ako existujúce s názvom Športové kluby Blava Jaslovské Bohunice. Sídlo klubov sú 919 30 Jaslovské Bohunice. Zo spisového materiálu vyplýva, že štatutárnymi zástupcami združenia sú prezidentka Božena Krajčovičová a sekretár Z. Z. A.. Zmena názvu, sídla, stanov alebo štatutárnych zástupcov združenia Športových klubov Blava Jaslovské Bohunice nebola ministerstvu vnútra doručená.

26.Zo stanov žalovaného vyplýva, že podľa čl. 9 najvyšším orgánom ŠK Blava v období medzi Konferenciami je Správna rada (ďalej len SR), ktorú volí Konferencia. Rada má 7 členov (počet môže upraviť Konferencia). SR tvoria: prezident ŠK Blava, sekretár, pokladník, členovia.

27.Zo stanov žalovaného vyplýva, že podľa čl. 12 ods. 1 ŠK Blava sú samostatným právnym združením s právnou subjektivitou. V mene ŠK Blava rokuje Správna rada, ktorú navonok zastupuje prezident, sekretár alebo iný poverený člen. Podľa odseku 2 na platnosť písomného právneho úkonu sa vyžaduje podpis dvoch oprávnených členov SR.

28.Podľa § 18 ods. 1 Občianskeho zákonníka spôsobilosť mať práva a povinnosti majú aj právnické osoby.

29.Podľa § 18 ods. 2 písm. a) Občianskeho zákonníka právnickými osobami sú združenia fyzických alebo právnických osôb.

30.Podľa § 20 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka právne úkony právnickej osoby vo všetkých veciach robia tí, ktorí sú na to oprávnení zmluvou o zriadení právnickej osoby, zakladacou listinou alebo zákonom (štatutárne orgány) (1). Za právnickú osobu môžu robiť právne úkony aj iní jej pracovníci alebo členovia, pokiaľ je to určené vo vnútorných predpisoch právnickej osoby alebo je to vzhľadom na ich pracovné zaradenie obvyklé. Ak tieto osoby prekročia svoje oprávnenie, vznikajú práva a povinnosti právnickej osobe, len pokiaľ sa právny úkon týka predmetu činnosti právnickej osoby a len vtedy, ak ide o prekročenie, o ktorom druhý účastník nemohol vedieť (2).

31.Podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný.

32.Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premĺči, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premĺčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premĺčania dovoľá, nemožno premĺčané právo veriteľovi priznať.

33.Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premĺčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

34.Podľa § 563 Občianskeho zákonníka ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

35.Podľa § 657 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

36.S poukazom na vykonané dokazovanie ako aj s použitím vyššie citovaných zákonných ustanovení dospel súd k záveru, žaloba bola podaná dôvodne. Z výpovede svedka S. E. a z príjmového pokladničného dokladu na čl. 6 mal súd preukázané, že medzi účastníkmi bola platne uzavretá ústna zmluva o pôžičke, na základe ktorej žalobca požičal žalovanému dňa 20.08.2008 sumu 210.000,-Sk a žalovaný sa zaviazal požičanú sumu vrátiť žalobcovi, pričom splatnosť pôžičky medzi stranami nebola dohodnutá. Vtedajší pokladník žalovaného S. E. vystavil príjmový pokladničný doklad, ktorým potvrdil prevzatie požičanej sumy od žalobcu za účelom pôžičky. Svedok ďalej potvrdil, že splatnosť pôžičky nebola dohodnutá. Zo stanov žalovaného vyplynulo, že žalovaný je samostatným právnym združením s právnou subjektivitou, ktorého najvyšším orgánom v období medzi Konferenciami je Správna rada, ktorú tvoria prezident, sekretár, pokladník, členovia. V mene žalovaného rokuje Správna rada, ktorú navonok zastupuje prezident, sekretár alebo iný poverený člen. V čl. 12 ods. 2 stanov je upravený spôsob vykonávania písomných právnych úkonov, na platnosť ktorých sa vyžaduje podpis dvoch oprávnených členov Správnej rady. Stanovy žalovaného neupravujú spôsob konania žalovaného v prípade uzatvárania právnych úkonov ústnou formou z čoho však nemožno vyvodiť, že žalovaný právne úkony ústnou formou nemôže robiť, keď práve takých právnych úkonov sa z praktického hľadiska uzatvára najviac. Občianskoprávna úprava je založená na princípe bezformálnosti právnych úkonov. Len v niektorých prípadoch, najmä kde sa s právnym úkonom spájajú závažné právne následky, sám zákon k platnosti právneho úkonu vyžaduje písomnú formu a práve pre tieto prípady je v Stanovách upravený prísnejší spôsob konania Správnej rady. Spôsob konania žalovaného pri uzatváraní právnych úkonov ústnou formou možno vyvodiť z čl. 12 ods. 1 Stanov, podľa ktorého v mene žalovaného rokuje Správna rada, ktorú navonok zastupuje prezident, sekretár alebo iný poverený člen, napr. pokladník. Ustanovenie § 657 ods. 1 Občianskeho zákonníka nevyžaduje pre platnosť zmluvy o pôžičke písomnú formu. Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že zmluvu o pôžičke ústnou formou bol za žalovaného oprávnený uzavrieť poverený pokladník, ktorý je členom Správnej rady. Z výpovede svedkyne T. E. mal súd preukázané, že príjmový pokladničný doklad por. číslo v PD 399, č. P-00024 zo dňa 01.08.2008 na čl. 6 vystavila ona koncom roka a z účtovných dôvodov na ňom uviedla dátum 01.08.2008. Žalovaný potvrdil, že všetky trestné konania týkajúce sa predmetnej veci boli skončené odmietnutím alebo zastavením. Svedkovia S. E., Z.. A. C., Z.. M. D. a T. E. zhodne vo svojich výpovediach potvrdili existenciu pôžičky žalovaného od žalobcu. Z výpovedí svedkov Z.. A. C. a Z.. M. D. mal súd preukázané, že na zasadnutí Správnej rady dňa 17.12.2010 žalobca požiadal žalovaného o vrátenie pôžičky, ale žalovaný

mu pôžičku nevrátil s tým, že tieto prostriedky potrebuje použiť. Zo Zápisnice č. 10/2010 na č.l. 62 z uvedeného zasadnutia Správnej rady žalovaného mal súd preukázané, že Správna rada berie na vedomie nevyplatenie dlhu žalovaného voči prezidentovi S. Q. k termínu 17.12.2010 s cieľom použiť tieto prostriedky na odmien družstva mužov za mesiac sept. 2010, zároveň berie na vedomie povinnosť vyplatiť tento dlh voči S. Q.. Uvedenú zápisnicu súd nepovažoval za pozmenenú, nakoľko jej obsah potvrdili svedkovia vo svojich výpovediach a práve žalovaný predložil jej vyhotovenie bez druhej strany tejto zápisnice. V zmysle § 563 Občianskeho zákonníka bol žalovaný povinný splniť tento dlh prvý deň po tom, čo ho žalobca o to požiadal, teda 18.12.2010. Žalobca podal žalobu na súd dňa 05.11.2012, teda v trojročnej premlčacej dobe, preto súd námietku premlčania žalovaného považoval za nedôvodnú. Žalobca po zmene vo vedení žalovaného a po zhoršení vzťahov so žalovaným požiadal žalovaného o vrátenie pôžičky aj písomne, dňa 30.08.2012, ktorá žiadosť bola žalovanému doručená dňa 04.09.2012. Vzhľadom na to, že žalovaný pôžičku žalobcovi nevrátil, zaviazal súd žalovaného zaplatiť žalobcovi dlžnú sumu 6.692,40 eur.

37.Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

38.Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení ku dňu omeškania výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

39.Podľa § 10c ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

40.Pokiaľ ide o požadovaný úrok z omeškania aj v tejto časti považoval súd žalobu za dôvodnú, nakoľko bolo v konaní preukázané, že žalovaný sa so splnením dlhu dostal do omeškania a žalobcovi vzniklo právo požadovať od žalovaného aj úroky z omeškania. Súd mal preukázané, že žalovaný je v omeškaní od 19.12.2010, nakoľko žalovaný bol povinný splniť dlh prvý deň po tom, čo ho žalobca o to požiadal, teda 18.12.2010 a nasledujúcim dňom sa dostal do omeškania, avšak žalobca požadoval úrok z omeškania až od 02.11.2012, ktorý návrh súd nemohol prekročiť a priznať viac, preto súd priznal úroky z omeškania až od žalobcom požadovaného dátumu 02.11.2012. Výšku úroku z omeškania stanovuje vykonávací predpis, ktorým je nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z., podľa ktorého je výška úroku z omeškania výška úrokov z omeškania o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Nakoľko záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013. Výšku úroku z omeškania mal súd preukázanú, keď základná úroková sadzba ECB ku dňu omeškania žalovanej bola vo výške 0,75 % zverejnená na webovej stránke www.nbs.sk, t. j. 0,75 % + 8 bodov spolu výška 8,75 % ročne, preto súd žalobe aj v časti požadovaného úroku z omeškania vyhovel.

41.Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len "CSP") súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

42.Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

43.Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

44.O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobca, ktorý mal v konaní plný úspech, má nárok na náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na Okresný súd Trnava. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z. z.; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.